

LXXXVI.

Μέσ' τὴν καρὸν μέσ' τὴν εἰλιὰ, μέσ' τῆς καρὸς τὴν βίβα
 Ἐσανερώθ' ἓνα στοιχεῖο καὶ τρώει τὸ ἀνδρειωμένους.
 Τοὺς ἔφαγε, τοὺς ἔσωσε, κανένα δὲν ἀφίλει.
 Κ' ὁ βασιλεὺς ποῦ τόμαθε, πολὺ ἀχρὸνὰ τοῦ ἤλαε.
 Στέλνει καὶ φιδὸν ἓνα χαρτί κ' ἓνα κομμάτι γράμμα,
 Στέλνει τῆς χήρας τὰ παιδιὰ, ἔτὸν Κώστα καὶ ἔτὸν Γιάννη,
 Παιδιὰ μ', σὰς θέλ' ὁ βασιλεὺς, παιδιὰ μ', σὰς θέλ' ὁ Ῥήγας.
 Μὴ μᾶς θέλῃ γιὰ κρέμασμα νὰ πάῃ νὰ μᾶς κρεμάσῃ;
 Δὲν σὰς θέλει γιὰ κρέμασμα νὰ πάῃ νὰ σὰς κρεμάσῃ
 Σὰς θέλει διὰ τὸ στοιχεῖο ποῦ τρώει τὸ ἀνδρειωμένους,
 Τοὺς ἔφαγε τοὺς ἔσωσε κανένα δὲν ἀφίλει.
 Κ' ὁ Γιάννης ἐξείκησεν ἀντάμ' μετ' ὃν Κώστα,

Καὶ κάνουν τὸν κατήφορο καὶ πᾶν κατὰ τὸν κάμπο,
 Κ' ὁ τόπος ἐπαράζονταν καὶ τὰ θούνα ἐσιώγουν,
 Καὶ τὸ στοιχεῖο ἐκίνησε νὰ πάῃ ν' ἀνταμωθῶναι.
 Κ' ἐπύγανε κ' ἐπέστησαν ἔτ' τὴν μέσ' ἀπὸ τὸν κάμπο
 Κι' ἀκούν τὸν Γιάννη κ' ἐκούζε τὸν Γιάννη καὶ σωνάζει·
 Τὸ ποῦσαι Κώστα μ' ἀδελφε, καὶ πολυαγαπημένε,
 Γύρνα ὀπίσω θγάλεμε κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ Γιάννης.
 Κ' ἐγὼ μαι ὁ Γιάννης ξακουστός, Γιάννης ὁ ξακουστός
 Ποῦ τὰ σκοτώνω τὰ στοιχεῖα ἔτ' τὴν μέσ' ἀπὸ τὸν κάμπο.
 Κ' ὅσῳ νὰ πάῃ ὁ Κώστα καὶ τὸ θρίσκει σκοτωμένο.
 Κ' ὁ Γιάννης ἐχουχούτισε φυλὸ τραγοῦδι λέει·
 Κώστα μ' σέρε ἔτ' τὴν μάνα μας, σέρε ἔτ' τὴν ἀδελφή μας
 Νὰ πάῃ μετ' τοῦ βασιλεῖα, νὰ πάῃ συχαρίκια
 Ποῦ τὸ στοιχεῖο τὸ σκοτώσα καὶ τὰχω σκοτωμένο.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Ἡ χολέρα, ἐνακίψασα ἀμεσικτος εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, περιέφερεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸ δρέπανον αὐτῆς ἐπὶ πάσας τὰς τάξεις τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας· ἀπηνέστερον δὲ ἐθέρισε τὴν τάξιν τῶν βιομηχάνων, τῶν ἡμεροβίων καὶ τῶν ἐργατῶν. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, κατοικῶν χώρας εὐκρασεστάτας, καὶ διὰ τοῦτο ἀγνοῶν σχεδὸν τὰς ἐπιδημίας, ἐνεπλήσθη τρόμου, αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος ἀπέναντι τῶν σφαιρῶν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κατέφυγεν ἐκ τῆς πρωτευούσης εἰς μέρη ὑγιέστερα. Ἰδοὺ διατί καὶ τὸ πρὸν φυλλάδιον ὡς καὶ τὸ προεκδοθὲν δὲν ἐδημοσιεύθησαν τὴν ὠρισμένην ἡμέραν.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τὴν προσοχὴν ἡμῶν πᾶσαν ἠναγκάσθημεν νὰ μεταφέρωμεν κατὰ προτίμησιν ἄλλαχοῦ· οἱ πάσχοντες, οἱ ἐνδεεῖς, οἱ πεφοβισμένοι, εἶχον ἀνάγκην συνδρομῆς, παραμυθίας καὶ ἐνθαρρύνσεως. Καταλιπόντες ἄρα πρὸς ὥραν τὰ φιλολογικὰ ἔργα εἰσήλθομεν εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν, καὶ ἐξεπληρώσαμεν χρέος ἱερώτερον, ἐνισχύσαντες αὐτοὺς διὰ συμβουλῶν, καὶ ἀνακουφίσαντες διὰ τῶν βοηθημάτων, ὅσα τὸ φιλόλαον βασιλικὸν ζεῦγος καὶ οἱ φιλόανθρωποι τῶν Ἀθηνῶν ἐπεδαψίλευσαν ἐπ' αὐτῶι τούτῳ.

Ἐὰν ἡ θεία πρόνοια ἐπιτρέψῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐπιζήσωμεν εἰς τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἀγαπητοὺς συμπαλίτας τῶν ὁποίων ὀρηνοῦμεν τὸν θάνατον, θέλομεν ὁμιλήσει ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ὀλέθρου τὸν ὁποῖον προεξένησεν ἡ ὡσπερὶ κεραυνὸς καταπεσοῦσα βροτολογιγὸς αὐτῇ νόσος, ὅτε καὶ ἐλπίζομεν νὰ τύχωμεν τῆς συγγνώμης τῶν κυρίων συνδρομητῶν διὰ τὴν ἀκουσίαν βραδύτητα τῆς ἐκδόσεως.